

VÁLEČNÍK

napsal Reven

Tato kniha je třetí částí čtyřdílné série. Pokud jste první dvě knihy, "Žebrák" a "Zloděj" ještě nečetli, nebylo by od věci, kdybyste tak učinili.

Suoibud Erol o své minulosti příliš nevěděl a ani se o ni nezajímal.

Jako dítě žil v Erolgardu, království však bylo velmi chudé a v důsledku toho lidi odíraly vysoké daně. Byl příliš mladým na to, aby se dokázal postarat o své dědictví, jeho služebníci nicméně ve strachu před tím, že jejich pán o všechno přijde, jej přesunuli do Jallenheimu. Nikdo netušil, proč zrovna tam. Jedna stařena, v současnosti už dávno mrtvá, měla dojem, že je to vhodné místo pro výchovu dítěte. Nikdo další na nic lepšího nikdy nepřišel.

Možná někde existovalo více rozmazlené dítě se zpackanější budoucností, než jakým byl mladý Suoibud, ale panují o tom značné pochyby. Jak vyrůstal, začal pomalu rozumět tomu, že byl bohatý, ale že nemá nic jiného. Žádnou rodinu, žádné společenské postavení, v podstatě žádné bezpečí. Nejednou se přesvědčil o tom, že lojalita se nedá koupit. A jelikož poznal, že kromě svého obrovského majetku nemá zhora nic, rozhodl se, že jej bude za každou cenu chránit a pokud možno rozšiřovat.

I další, jinak skvělí lidé bývají chamtiví, ale Suoibud byl vzácnou hříčkou přírody, která se o nic jiného než získávání hor zlata, nezajímal. Byl schopen udělat cokoli, aby své bohatství rozšířil. V současnosti začal najímat žoldnéře, aby napadali vhodné pozemky a stavby, a pak, když už v nich nikdo nechtěl bydlet, je koupil za pár babek. Začalo to v malém s několika farmami, ale nakonec vyrazil i na náročnější tažení.

V severní části centrálního Skyrimu se rozkládá oblast zvaná Aalto, která má zajímavou geografickou pozici. Jedná se o latentní sopečnou kotlinu, ze všech stran obklopenou ledovci. Proto je půda neustále díky sopce horká, ale nicméně neustálé mrholení i vzduch si uchovávají chladný charakter. Daří se tu odrůdě vína zvané Jazbay, která kdekoli jinde v Tamrielu chřadne a usychá. Podivná zahrada je v soukromém vlastnictví a zdejší víno je natolik vzácné, že se za něj platí obrovské sumy. Povídá se, že císař potřebuje svolení říšské rady, aby si jednou ročně mohl dopřát sklenku tohoto nápoje.

Aby majitele Aalta donutil k levnému prodeji svého pozemku, musel si Suoibud najmout víc než jen pár žoldnéřů. Byl nucet si najmout nejlepší soukromou armádu ve Skyrimu.

Suoibud neměl rád rozhazování peněz, souhlasil však s tím, že generálovi té armády, ženě jménem Laicifitra, zaplatí drahokamem velikosti jablka. Zatím jí ho však nedal - platba se měla uskutečnit až po úspěšném splněním úkolu. Měl však špatné svědomí, že bude muset zaplatit takovou sumu. Vždy spal ve dne, aby mohl na své skladiště dávat pozor v noci, kdy, jak si byl dobře vědom, se kolem něj potloukali zloději.

To nás dovádí k okamžiku, kdy se Suoibud po přerušeném spánku kolem poledne vzbudil a překvapil zloděje ve své ložnici. Tím zlodějem byl Eslaf.

Eslaf se chystal vyskočit z okna několik desítek metrů nad zemí, do větvoví stromů pod hradbami opevněného paláce a skulit se do stohu sena. Každý, kdo se kdy k takovému kroku odhodlal, ví, že to vyžaduje značnou koncentraci a pevné nervy. Když uviděl, že se boháč, který v pokoji spal, právě probudil, obojí ho opustilo a Eslaf vklouzl za vysoký zdobený štít vystavený na zdi, kde chtěl počkat, až se Suoibud vrátí do postele.

Ten však spát nešel. Sice nic nezaslechl, ale cítil, že s ním v místnosti někdo je. Postavil se a začal se procházet po pokoji. Chodil a chodil a nakonec usoudil, že to je asi jen v jeho představách. Nikdo tam nebyl. Jeho bohatství bylo v bezpečí. Zrovna se vracel do postele, když zaslechl lupnutí. Otočil se a uviděl drahokam, ten, který měl dát Laicifitře, na podlaze u atmoranského jezdeckého štítu. Zpoza štítu se natáhla ruka a sáhla po něm.

Zloděj! Vykřikl Suoibud, strhl ze zdi akavirskou katanu zdobenou šperky a vrhl se na štít.

Boj mezi Eslafem a Suoibudem se do kroniky velkých soubojů nikdy nezapíše. Suoibud neuměl zacházet s mečem a Eslaf netušil, jak využít štít ke krytí. Bylo to nemotorné a těžkopádné. Suoibuda ovládl vztek, ale nebyl duševně schopný svůj meč jakýmkoli způsobem využít tak, aby poškodil jemnou práci na štítu a snížil tak jeho tržní hodnotu. Eslaf se pohyboval a štít táhl s sebou ve snaze udržet jej mezi sebou a mečem, což konec konců je základní předpoklad jakéhokoli krytí.

Suoibud řval bezradností, když udeřil do štítu a snažil se tak zarazit jeho cestu napříč místností. Dokonce se pokusil se zlodějem vyjednávat a vysvětloval mu, že ten drahokam slíbil velké válečníci jménem Laicifitra, a že pokud mu jej vrátí, dá mu na oplátku něco jiného. Eslaf nebyl žádný génius, ale neuvěřil mu.

V okamžiku, kdy do místnosti vstoupili přivolané strážce, podařilo se mu usadit štít do okna.

Strážce se vrhli na štít, a jelikož se svými meči dokázali zacházet mnohem lépe než jejich pán, dosáhli úspěchu. Zjistili však, že za štítem nikdo není. Eslaf vyskočil z okna a utekl.

Jak se vším nasazením utíkal po ulicích Jallenheimu, zlatými mincemi v kapsách vydával cinkavé zvuky a cítil, jak ho drahokam dře tam, kde jej schoval, uvědomil si, že neví, kam jít. Věděl jen to, že se do toho města už nesmí nikdy vrátit a té válečnici Laicifitře, která si bude na kámen dělat nároky, se musí za každou cenu vyhnout.

Příběh Eslafa Erola pokračuje v knize "Král".

Skryrim.4fan.cz